

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἑκουρυείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΓΕΙΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτήσια δραχμὴς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γράσιμα διατριμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ἑλῶν ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλέν Κρατῶν σελλήνια 40.
Ἐξέμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΑΘΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρο-
μαὶ ἀρχίσουν τὴν 1ην εὐαυθίστε μινός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδός Ἐδριπέδου αριθ 42 παρὰ τὸ Καρδάλειο

Περίοδος Β'. — Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 24 Ἰουλίου 1937

Ἔτος 59ον. — Ἀριθ. 34

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἐλα, ἀφήστε τὴν τῆς παροι-
μίας, εἶπε ὁ Μοντανῆς, κι' ἄς κάμου-
με πάλι τὸ χρέος μας.

— Μὰ γιὰ σταθῆτε ! εἶπε ὁ Δου-
μποδάνος, τὸ κοριτσάκι εἶναι κατα-
κουρασμένο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ
τόσο δρόμο. Ἐλα, μικρούλα μου !..

Καὶ μιά καὶ δύο, παίρνει στὸν ὦμο
τοῦ τὸ κοριτσάκι, ποὺ δὲν ἔκλαιγε
πιά, παρὰ χαμογελοῦσε. Καὶ γύρισαν
πάλι στὸ χωριό.

Στὴν πόρτα τοῦ χανιοῦ στεκόταν
ἡ γυναίκα τοῦ καταστηματοῦρχου, ποὺ
ἄμα εἶδε ἀπὸ μακρὰ τὰ τέσσερα παι-
διά καὶ τὴ μικρὴ στοὺς ὦμους τοῦ
Δουμποδάνου, ἐφώνησε :

— Γιατί γυρίσατε, ἀρχοντοπούλα
μου ; Τί καλὰ πάλι μάς φέρνετε ;

— Αὐτὸ τὸ κοριτσάκι βρήκαμε
στὸ δρόμο καὶ σὰς τὸ φέραμε, εἶπε
ὁ Δουμποδάνος. Ἡ καϊμένη δὲν ἤξερε
νὰ μάς πῆ ἀπὸ ποῦ εἶναι καὶ πῶς τὴ
λένε. Σὰν τὴν ἄλλῃ. . . Ἀλήθεια, τί
κάνει ἐκείνη ἢ δυστυχισμένη ;

— Τώρα κοιμάται, ἀποκρίθηκε ἡ
γυναίκα τοῦ καταστηματοῦρχου. Ἦρθε
ὁ γιατρός καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα φάρμα-
κο γιὰ νὰ κοιμηθῇ, κι' εἶναι λίγη
ἄρα ποὺ τὴν πήρε ὁ ὕπνος. Μὰ ἕνας
ὑπνος τόσο ἀνήσυχος ! Ὅλο παρα-
μιλεῖ καὶ λέει μὲ τρόμο : «Τὰ νε-
ρά ! . . τὰ νερά ! . . » Ἐπειτα πάλι
κλαίει καὶ φωνάζει : «Κούλα μου !
Κούλα !»

Οἱ φίλοι μας ἄκουγαν μ' ἐνδιαφέ-
ρον τὰ λόγια τῆς γυναίκας. Ἡ μικρὴ
ὄμως, ἄμα ἄκουσε τὸ ὄνομα «Κούλα»,
ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Δουμποδά-
νου, ἔτρεξε στὴ γυναίκα καὶ κραμά-
στηκε ἀπ' τὴν ποδιά της.

— Μπᾶ ! ἔκαμε ἡ γυναίκα γιὰ
κοιτάξτε ! Μήπως τὸ κοριτσάκι τὸ
λένε Κούλα ;

Ἐπειτα ἔσκυψε, σήκωσε τὴ μικρὴ,
τὴ φίλησε στὸ μάγουλο καὶ τῆς εἶπε :

— Καλῶς μου το, καλῶς μου το,
τὸ μικρό μου ! Κούλα σὲ λένε, μα-
τάκια μου ;

Ἡ μικρὴ χαμογέλασε κοιτάζοντας
τὴ γυναίκα μὲ χαρά.

— Παιδιά, ξέρετε τί ; εἶπε ὁ Μά-
ριος στοὺς φίλους του. Μοῦ φαίνεται

ριτσάκι, σηκώθηκε εὐθὺς ἀπ' τὸ κρεβ-
βάτι φωνάζοντας :

— Κούλα μου ! Κούλα μου ! . .

Καὶ τὴν πήρε στὴν ἀγκαλιὰ της, καὶ
τὴν ἔσφιγγε, καὶ τὴν καταφιλοῦσε.

Δὲν ἦταν πιά τρελλή. Ἡ συγκίνη-
ση, ἡ μεγάλη χαρά, ἔκαμαν νὰ ξα-
ναβρῇ ἀμέσως τὰ λογικά της. Γιατὶ
καθὼς θὰ ἴδοῦμε, δὲν ἦταν τρελλή
ἀπὸ καιρὸ, ἀπὸ χαρμιά ἐγκεφαλικὴ
ἢ νευρικὴ ἀρρώστεια, παρὰ εἶχε τρελ-
λαθεῖ μόλις τὴν περασμένη νύχτα
ἀπὸ ἕνα μεγάλο τρόμο.

«Τὸ χωριουδάκι μας ὅλο εἶχε γίνει θάλασσα».

πῶς ἡ τρελλὴ εἶναι ἡ γιαγιά ποὺ γυ-
ρεύει αὐτὸ τὸ κοριτσάκι. Τί λέτε ;

— Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ βεβαιω-
θοῦμε, ἀποκρίθηκε ὁ Μοντανῆς. Πά-
με στὴν κάμαρα ποὺ κοιμάται.

Μπαίνουν λοιπὸν σιγὰ-σιγὰ στὴν
κάμαρα. Ἡ τρελλὴ κοιμόταν ἤσυχη
τώρα, ἀλλὰ μόλις τὴν εἶδε, ἡ Κούλα
φώναξε μ' ὄλη τῆς τὴ δύναμη :

— Βάβω μ' ! . . Βάβω μ' ! . .

Κι' ἔτρεξε κοντὰ της ἀπλώνοντας
τὰ χεράκια της.

Ἡ γυναίκα ἐξύπνησε ἀπ' τὴς φω-
νὲς καί, καθὼς εἶδε κι' αὐτὴ τὸ κο-

Ἄφοδ πέρασαν οἱ πρῶτες συγκι-
νητικὲς διαχύσεις μεταξὺ γιαγιάς κι'
ἐγγονῆς, ὁ Σαιζάνης ρώτησε τὴ γυ-
ναίκα :

— Δὲν μοῦ λές, κυρά μου, τί ἐπά-
θατε σεις ; πῶς ἐχωριστήκατε ; πῶς
τὴ μιά σας τὴ βρήκαμε στὸ ποτάμι,
μέσα σὲ μιά βάρκα, καὶ τὴν ἀ'λη
σας στὴ μέση τοῦ δρόμου ; θέλου-
με νὰ μάθουμε, τί σας συνέβη ;

Ἡ γυναίκα, ἄμ' ἄκουσε αὐτὰ τὰ
λόγια, ἔβαλε τὸ χέρι της στὸ μέτωπό
της καὶ στάθηκε σὰ νὰ προσπαθοῦσε
νὰ θυμηθῇ.

— Ναι, ναι, είπε σε λίγο, τώρα θυμάμαι... όλα τα θυμάμαι τώρα... "Ημουν μέσα σε μιὰ βάρκα κι' ένας από σ'αυτούς έπεσε στο ποτάμι και με γλύτωσε. Μάριο δεν τον έλεγαν; "Άκουσα καλὰ τ'ονομά του, όταν τον έφωνάγατε;

— Ναι, κυρά μου, τὸ άκουσες πολλὸ καλὰ, άποκρίθηκε ὁ Μοντανῆς δείχνοντας στὴ γυναίκα τὸ Μάριο. Καὶ νὰ τὸς ὀσωτήρας σου; ὁ Μάριος Καπάνης!

"Ἡ γυναίκα σηκώθηκε κι' ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ Μαρίου.

— Σ' εὐχριστῶ, παιδάκι μου, τοῦ εἶπε, πὸς με γλύτωσες ἀπ' τὸν πνιγμὸ κι' ἡ ἔγγονούλα μου ἡ Κυριακούλα, δὲν ἔχασε γιὰ πάντα τὴ βάρκα της... Τί θὰ γινόταν τὸ καίμενο μου, ὄφρα νὸ καθὼς εἶναι, μ' ἕνα πατέρα μόνο, πὸς ἔφυγε ἀπ' τὸ χωριὸ, νὰ βρῆ δουλειὰ ἄλλοῦ;... Καλὰ ζούσαμε στὸ καλυβάκι μας. Ἐγὼ ἤμουν γι' αὐτὴν καὶ μάννα, καὶ πατέρας, καὶ γιαιά. Μὰ... μιὰ κακὴ φρότιση μοῦ ἤρθε καί, ἀπὸ τὸ χωριὸ πὸς καθόμασσε, τὴν πῆρα καὶ πήγαμε σ' ἕν' ἄλλο ἐκεῖ κοντά. "Ε, παιδάκι μου, γιὰ νὰ φύγοιμε ἀπ' τὸ χωριὸ μας, ἐπάθαμε ὅ,τι ἐπάθαμε...

— Μὰ τί ἐπάθατε; Πές μας τὸ ἐπιτέλους!

"Ἡ γυναίκα ξανακάθισε κι' ἄρχισε:

— Ναι, καλὰ μου παιδιά, νὰ σὰς τὰ πῶ με τὸ νῆ καὶ με τὸ σῆμα. Ἐκεῖ λοιπὸν πὸς καθόμασσε ἡσυχα στὸ χωριὸ μας — ἔγὼ ἐδούλευα στὰ χτήματα καὶ ζούσαμε — ἔρχεται, ἀνάθεμα τὴν ὥρα, ἕνας ἄνθρωπος καὶ μοῦ λέει ἂν θέλω νὰ πάω στὸ χωριὸ νῶ, νὰ δουλεύω στὸ χτήμα του, καὶ νὰ ἔχω καὶ τὴν Κούλα μὲν μου. Δέχτηκα, γιὰτι ὁ μισθὸς ἦταν καλὸς, μὲν ἔφα τὰ πράματα μου, πῆρα τὴν ἔγγονούλα μου κι' ἀκολούθησα τὸν ἄνθρωπο στὸ χωριὸ του. Τὸ χωριὸ αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου μεγάλο. Λίγα σπιτάκια ἔχει γύρω σὲ μιὰ μικρὴ πλατεῖα με τὴν ἐκκλησιά. Καί, τὸ χειρότερο, εἶναι κοντὰ στὸ ποτάμι πὸς συχνά, καθὼς μοῦ εἶπαν, πλημμυρίζει τὸ χειμῶνα ἀπὸ τίς βροχές. Ὁ ἄνθρωπος πὸς εἶχε τὸ χτήμα, μὰς ἔβαλε καὶ καθήσχε σ' ἕνα σπιτάκι, ἀπάνω σχεδὸν στὸ ποτάμι. Πέρασαν καμμιά δεκαριά ἡμέρες χωρὶς νὰ γίνῃ κανένα κακὸ. Δὲν ἦταν, βλέπετε, καὶ χειμῶνας,

—Κούλα μου!...—Βάβω μ'!... (Σελ. 297 στ. γ')

γιὰ νὰ βρέχῃ καθημέρα. Ἄλλὰ χτὲς τὴ νύχτα, ἐκείνη τὴν ὥρα πὸς κοιμόμασσε ἡσυχα, ξυπνάμε ἀπὸ μιὰ μεγάλῃ βουβὴ καὶ χλαλοή. Ἀπὸ βραδὸς εἶχε βρέξει πολλὸ καὶ τὸ ποτάμι εἶχε ξεχειλίσει. Ἦταν καὶ τὰλλα ποτάμια πὸς εἶχαν γίνῃ ἀπ' τὰ νερά τῆς βροχῆς. Αὐτὰ ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰ φῆδια καὶ τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ ἀνέβαινε, ἀνέβαινε ὀλοένα. Τὰ περισσότερα σπιτὰ εἶχαν πλημμυρίσει, κι' οἱ ἄνθρωποι εἶχαν βγαῖ στὰ πὸς ψηλὰ παράθυρα, στὶς σοφίτες, στὶς σκεπές, καὶ φώναζαν βοήθεια. Σωστὴ κοσμοχαλασιά. Ἐγὼ ντύθηκα γρήγορα-γρήγορα, ἔντυσα καὶ τὴν Κούλα μου καὶ τὴν πῆρα νὰ κατεβῶμε. Μὰ πῶς! ἡ σκαλίτσα τοῦ σπιτιοῦ μας ἦταν σκεπασμένη ἀπ' τὰ νερά. Ἐρῖσαμε πῶς στὴν κάμαρα κι' ἀνοιξα τὸ παράθυρο πὸς ἐβλεπε στὴν ἀλλή. Ἡ ἀλλή, στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ; ἦταν ἄκόμα σταγνῆ. Καὶ τὸ παράθυρο δὲν ἦταν πολλὸ ψηλὸ, μπορούσε νὰ πηδήσῃ κι' ἕνα κοριτσάκι.

— «Ἐλα, Κούλα μου, λὲω τῆς ἔγγονῆς μου» πηδῆσε στὴν ἀλλή, πὸς δὲν ἔχει ἄκόμα νερά, νὰ τρέξουμε, νὰ φύγοιμε πρὸς τὸ πάνω, μήπως καὶ γλυτώσοιμε, γιὰτι ἂν μείνοιμε ἐδῶ, θὰ πνιγοῦμε.

«Μὰ ἡ Κούλα δὲν ἤθελε νὰ πηδήσῃ.

— «Καὶ νὰ σάφῃσω ἐσένα;» μοῦ λέει.

— «Πῶς; θὰ πηδήσω κι' ἐγὼ.

— «Μὰ θὰ μπορέσῃς;

— «Ὅθι μπορέσω, ἔννοια σου. Πήδησε πρῶτα ἐσύ.

«Ἡ Κούλα δὲν ἤθελε με κανένα τρόπο νὰ μὲ φῆσῃ καὶ νὰ πηδήσῃ πρῶτη, ἀπὸ φόβο μὴ δὲν μπορέσω νὰ πηδήσω κι' ἐγὼ καὶ με χάσῃ. Κι' ἐπειδὴ ἡ ὥρα περνοῦσε κι' ἐδλεπα πῶς ἀπὸ κειθερὸς τὸ ποτάμι ἀνέβαινε ὀλοένα καὶ κινδυνεύαμε νὰ μὰς κοουκουλώσῃ, ἀνέβασα τὴ μικρὴ στὸ παράθυρο, τὴν ἔσπρωξα καὶ τὴν ἔκαμα, θέλοντας καὶ μὴ, νὰ πηδήσῃ. Ἐκλαιγε καὶ ξεφώνιζε, μὰ δὲν εἶχε πάθει τίποτα, γιὰτι τὸ παράθυρο, καθὼς σὰς εἶπα, ἦταν χαμηλὸ. Ἐτοιμάσθηκα λοιπὸν νὰ πηδήσω κι' ἐγὼ, δταν ἔβλεπα μὲ ξεκουφάνει: ἕνας κρότος φοβερὸς καί, ἀψε-σῶδες, βρισκομαι μὲσὸς σὲ χαλάσματα καὶ σὲ νερά. (Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρ. π. 1. ο. καὶ γ. ε.

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΡΙΘΜΟΣ

Κάποτε μιὰ χωρική πῆγε τὴν κατσίκα της νὰ βοσκῆσῃ στὸ χωράφι της.

Γιὰ νὰ εἶναι ἡσυχη πῶς δὲν θὰ ἔμπαινε σὲ γειτονικὸ κτήμα νὰ κἀν ζημιὰ, τὴν ἔδεσε σ' ἕνα παλούκι χωμένο στὴ γῆ, μὲ τὸ σχοινὶ πὸς τὴν εἶχε ὀδηγήσει ὡς ἐκεῖ.

Μὰ ἡ κατσίκα κατάφερε σιγά-σιγά νὰ λυθῇ, καὶ νὰ τραβῆσῃ κατὰ τὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ, πὸς ἄρχιζε λίγο πὸς πέρα.

Ἐκεῖ βόσκοντας ἀνηφόριζε. Σὴν ἀνέβηκε καμμιά ἑκατοστὴ μέτρα ψηλὰ, μῆτιασε πὸς πάνω ἕνα δεντράκι κι' ὀρέχτηκε νὰ φάῃ τὴν τρυφερὴ κορφοῦλα του.

Γιὰ νὰ τὸ φτάσῃ σκαρφίλωσε σὲ κἀτι βράχους. Κάποιος δὲμος ἀπ' αὐτοῦς κουνήθηκε, ξεφύγε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ κατακύλησε.

Πέφτοντας χτύπησε κατακέφαλα ἕνα γεωργὸ καὶ τὸν ἐσώριασε κατὰ γῆς.

Δυὸ-τρὲς συχωριανοὶ του, πὸς τύχανε κοντὰ, τρέξαν νὰ τὸν βοηθήσουν, μὰ δὲν μπόρεσαν νὰ τοῦ κάνοῦν τίποτα, γιὰτι τὸν βρήκανε νεκρὸ.

Ἀμέσως τὸν μεταφέρανε σπῆτι του, ὅπου πῆγαν πολλοὶ συνταπίτες του. Μὰζὶ τους καὶ ὁ Ἀστυνομικὸς Σταθμάρχης, νὰ μᾶθῃ, σὴν Ἀρχὴ τοῦ τόπου, πῶς ἔγινε τὸ δυστύχημα.

Αὐτὸς εἶχε γίνῃ Νοματάρχης ἀπὸ Χωροφύλακας, ἤξερε λίγα κολλυβογράμματα, μὰ γιὰ νὰ παίρνῃται γραμμαισιμένος, ξεφοβήριζε στὴν ὀμίλια του ἀσυνταίριαστες καθαρευουσιάνικες λέξεις καὶ φράσεις, φουσκώνοντας σὴν δᾶνος.

Ὅπως μίλοῦσε ἔτσι κι' ἔγραφε, τὰ γραφτά του δὲμος εἶχαν καὶ κἀτι ἄλλο, ἦταν στολισμένα μὲ ἀνορθογραφίες.

Ἀναφέροντας τὸ σκατωμὸ τοῦ γεωργοῦ στὸν προϊστάμενὸ τοῦ Ἀστυνομίου, πὸς ἔμενε στὴν πολιτεία, ἐτηλεγράφησε ἔτσι:

«Κυλίσε λίθον ἕνα ἐφόνευσεν ἐξ».

Ὁ Ἀστυνόμος σὴν τὰ διάβασε δὲν μπόρεσε νὰ βγάλῃ νόημα, κι' ἀφοῦ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, δὲν ἦταν τηλεφῶνα νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸ Νοματάρχη, τοῦ ἔστειλε τηλεγράφημα μὲ τέτοια λόγια:

«Ἐξ ἐρονεῦθησαν ἡ ἐπίτᾶ; Ἀναφέρατε σχετικὰς λεπτομερείας».

Σ' αὐτὸ πῆρε τούτῃ τὴν ἀπάντησιν:

«Ἐξ οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς ἀλλὰ κατσίκα»!

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΚΦ.

ΑΘΗΝΑ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΓΙΑ ΖΩΑ

Ἀγαπητοί μου.

ΣΥΝΕΧΙΖΩ σήμερα καὶ τελευταίω τὴν ἱστορία τοῦ Πούτσι (κι' ὄχι «Πούπι») ὅπως τὸν ἔκαμε ὁ τυπογράφος στὸ προηγούμενο. Ἀφοῦ πέθανε τόσο πρόωρα καὶ τραγικὰ ὁ ἀγαπημένος αὐτοῦ γάτος, οἱ ἀπαρηγόρητες κυρίες του μιὰ πὸς δὲν μπόρουσαν νὰ τὸν ἀναστήσουν μὲ τὰ δάκρυά τους, δὲν εἶχαν παρὰ τὸν θαψοῦν. Ἄλλὰ πῶς; Στὴν κατοικία τους, στὴν πόλη, δὲν ὀπῆρχε οὔτε αὐτὴ οὔτε κῆπος, μόνο ταράτσα. Δὲν εἶχαν οὔτε κτήμα, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, δικὸ τους ἢ τοῦλάχιστον συγγενικὸ. Ἐπῆρε νὰ τὸν θάψουν σὲ ξένο. Τὸν θόλιξαν λοιπὸν μὲ λουλούδια, τὸν ἔβαλαν μέσα σὲ μιὰ λευκὴ μαξιλαροθήκη, μῆψκαν σ' ἕν' αὐτοκίνητο μὲ τὸ λεφτὸν στὰ γόνατά τους, καὶ πῆγαν μακριὰ, σ' ἕνα ἐξοχικὸ μέρος πὸς τὸ εἶχαν διαλέξει γιὰ τὸ πὸς κατάλληλο: Ἦταν ἕνα τρίγωνο γῆς ἰκαλλιέργητης, ἀνάμεσα σὲ δυὸ βραχίονες ἐνὸς μικροῦ ποταμοῦ, πὸς σχημάτιζε ἐκεῖ ἕνα δέλτα. Ὁ σωφὲρ ἔσκαψε ἕνα λάκκο βαθὸ ἐνάμισυ μέτρο, κατέβασαν μέσα τὸ λεφτὸν, σκέπασαν τὸ λάκκο, ἰσοπέδωσαν τὰ χώματα, ἔβαλαν ἀπὸ πάνω γιὰ σημάδι δυὸ τρεῖς μεγάλες πέτρες κι' ἔφυγαν κλαίγοντας.

Ὅταν σὲ λίγες ἡμέρες ξαναπῆγαν μὲ λουλούδια νὰ τὰ ρίξουν πάνω στὸν ἀγαπημένον τάφο—ὅ,τι ἔμενε πᾶ ἀπὸ τὸν ἀγαπημένον Πούτσι—τὸν βρήκαν χαλασμένο, ἀγνώριστο, ἀνασκαμμένο ὡς μισὸ μέτρο! Τί εἶχε συμβεῖ; Κάποιος θὰ τίς εἶχε ἰδεῖ ἀπὸ μακριὰ νὰ χώνουν ἐκεῖ ἕνα ἄσπρο δέμα, θὰ ἐνόμισε πῶς ἦταν... ἠθσαυρὸς, καὶ πῆγε ὕστερα νὰ σκάψῃ καὶ νὰ τὸν πᾶρῃ!... Εὐτυχῶς, ὁ καίμενος ὁ Πούτσι ἦταν πολλὸ βαθύτερα καὶ ὁ ἀγνώστος τυμβωρύχος δὲν μπόρεσε νὰ σκάψῃ πολλὸ καὶ νὰ τὸν ξεθάψῃ. Οἱ κυρίες, ἀφοῦ βεβαιώθηκαν γι' αὐτὸ, ἔρριξαν μέσα τὰ λουλούδια τους, τὰ σκέπασαν μὲ τὰ χώματα, ἔσκαψαν τὸν τάφο ὅπως ἦταν καί, χωρὶς νὰ βάλουν αὐτὴ τὴν φορά, κανένα σημάδι ἀπὸ πάνω, ἔφυγαν ἡσυχα πῶς δὲν θὰ τὸν ξαναπῆραζε κανένας. Κι' ὁ δᾶμος! δταν ξαναγύρισαν σὲ λίγες ἡμέρες μὲ μιὰ ὄρτεντσία, πάλι τὰ ἴδια: βρήκαν τὸν τάφο δὲν κακὴ κατᾶστασι, ἀνασκαμμένον ἄκόμα βαθύτερα ὡς ἕνα μέτρο! Ὁ ἀγνώστος, φάνηται εἶχε ξαναπαίει, ἐπιμένοντας καὶ καλὰ νὰ βρῆ τὸ... ἠθσαυρὸ.

Νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ, ἡ τυμ-

βορυχία αὐτὴ ἔγινε δυὸ-τρὲς ἀκόμα φορές. Οὔτε στὸν τάφο του δὲν ἀρῆσαν ἡσυχο τὸν ἄμοιρο γάτο οἱ κακοῖ ἄνθρωποι! Καὶ τώρα οἱ κυρίες του, πὸς δὲν μπόρουσαν πᾶ νὰ εἶναι ἡσυχαε γιὰ τὴν τύχη του, διαπραγματεύονται νὰγοράσουν ἐκεῖνο τὸ τρίγωνο γῆς—οἱ δυὸ πλευρές του εἶναι ἀπὸ ἑκατὸ μέτρα, κι' ἡ τρίτη, πάνω στὸ δρόμο, πενήντα—νὰ τὸ περιφράξουν, κι' ἀφοῦ κάμουν καλὸ κι' ἀπρόσβλητο τὸν τάφο τοῦ Πούτσι, νὰ τὸ καταστήσουν δημόσιον νεκροταφεῖον γιὰ ζῶα.

Σ' ὅλο τὸν πολιτισμένον κόσμον, ἀ-

λήθεια, ὀπάρχουν καὶ νεκροταφεῖα γιὰ ζῶα. Ἐδῶ μόνο νοσοκομεία ἢ κλινικὲς. Κι' ὅταν χάνῃ κανένας ἕν' ἀγαπημένον ζῶον, ἂν δὲν ἔχῃ στὸ σπῆτι αὐτὴ ἢ κῆπο νὰ τὸ θάψῃ, εἶναι ὀποχρεωμένος ἢ νὰ τὸ πετάξῃ σκληρότατα στὸ κάθρο τῶν σκουπιδιῶν—τὸ ζῶον πὸς τὸ ἀγαπῶσε σὴν ἄνθρωπο!—ἢ νὰ τὸ παραχώσῃ, κρυφὰ σὲ ξένη γῆ, ὅπου καθένας εἶν' ἐλεύθερος νὰ σκάψῃ. Στὶς κυρίες τοῦ Πούτσι, οἱ περιπέτειες τοῦ τάφου του δίνουσι ἀφορμὴ νὰ κάμουν τώρα ἕνα ὄρατο κι' ἀξιωματικὸν ἔργο πολιτισμοῦ.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ (ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΑΓ. Ἐκαναν ἀμέσως συμβούλιο κι' ἀποφάσιζαν: πρῶτο, νὰ μὴν πλησιάζουν μονάχα τὸ μέρος πὸς ἦταν τὰ σανά' καὶ δεύτερο, νὰ πᾶνε ὅλα μαζὶ σ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ νὰ ἰδοῦν, νὰ ἐξετάσουν, νὰ καταλάβουν, γιὰτι ἐκεῖνο τὸ δεμάτι κουνιόταν σὰ ζωντανό: ἀπὸ ἦσκιο, ἀπὸ φάντασμα—ἀπὸ ὕπερφυσικὴν τελοσπάντων δύναμιν—ἢ ἀπὸ ἄλλη φυσικὴν αἰτία;

Τὸ ἴδιο λοιπὸν βράδυ, ἄμα βγήκε τὸ φεγγαράκι, πουλιὰ καὶ τετραπόδα—ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πασὰ τὸ γάλο, πὸς εἶχε γίνῃ ἀφαντος—ξεκίνησαν ὅλα μαζὶ γιὰ τὰ σανά Μπροστά πῆγαινε ὁ Γκορνιάρης, πὸς ἔκανε τὸν ἀφοβο. Ἄλλὰ καὶ τὰλλα ζῶα προσπαθοῦσαν νὰ μὴ δεῖχνουν πολλὸ τὸ φόβο τους, ἂν καὶ ὅσο πλησιάζαν τὸ ἐπικίνδυνον μέρος αἰσθάνονταν τὰ πόδια τους νὰ παραλύουν καὶ τὰ δόντια τους νὰ τρίζουν: μπόρρο; ριπιτὶ τους πῆγαινε... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἔκανε καὶ κρῦο, γιὰτι ἦταν Δεκέμβριος καὶ πλησιάζαν καὶ Χριστούγεννα. Κι' ἄσφα... πανικὸς κι' ὅπου φύγει-φύγει!

Γιὰτι; εἶδαν κανέναν ἦσκιο; κανένον φάντασμα; Ὅχι, τίποτα. Ὁ Γκορνιάρης μόνο πὸς πῆγαινε μπροστὰ κι' εἶχε πλησιάζει ἀρκετὰ τὰ δεμάτια, εἶδε μιὰ στιγμὴ νὰ βγαίῃ ἀπὸ κάποιον σὴν ἕνα χέρι καὶ νὰ τοῦ πετᾶ κατὰμουτρα μιὰ χούφτα ἄχρα! Αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ κάμῃ μεταβολὴ καὶ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια, ξεφωνίζοντας σὴν τρελλός:

— Μάννα μου!... ὁ ἦσκιος!... Πίσω ὄλοι! σωθῆτε!...

Ἦταν τὸ σύνθημα. Πατεῖς με-πατῶ σε, ὅλα τὰ τετραπόδα καὶ τὰ πουλιὰ ἄρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὸ σπῆτι, ξεφρονισμένα, σὴν νὰ τὰ κυνηγοῦσαν χίλιοι διαβόλοι, καὶ δὲν ἐστάθησαν παρ' ἄμα ἔφτασαν στὴν ἀλλή. Ἐκεῖ μόνο πῆραν ἀνάσα κι' ὄρχισαν νὰ ρωτοῦν τὸ ἕνα τᾶλλον τί φοβερὸ εἶχε συμβεῖ ἐκεῖ στὰ σανά. Ἄλλὰ κανένας δὲν ἤξερε τὴν αἰτία τοῦ πανικοῦ καὶ τῆς φευγᾶλας. Ὁ Γκορνιάρης, ὁ μόνος πὸς θὰ μπορούσε νὰ τοῦς πληροφορήσῃ, εἶχε κλειστῆ ἀπ' τὸ φόβο του στὸ γουρουνοστάσι.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΔΙΠΡΑΚΤΗ)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Κωστάκης. — Α! Κυρία, Κική. Πρέπει να τιμωρηθώ για την αββάδαί σας. Θά σας σημειώσω. Όταν τελειώση ή δίκη του κυρίου Μιχαλάκη, θά σας δικάσω.

Κική, αγριοκοιτάζει τον δικαστή και κάθεται θυμωμένη.

Κωστάκης, ανοίγει επιδεικτικά το σακκάκι του και πάρνει από τη μέσα τσέπη, ένα στυλό.

Παύλος, ξεπετάγεται μόλις βλέπει το στυλό. — Πώ! πώ! Κωστάκη!

Κωστάκης, με αυστηρή χειρονομία. — Κύριε δικαστή, παρακαλώ ταπεινά...

Μιχάλης, βαρυστημένα. — Έλα, πιά! Θά με δικάσετε; Με σκάσατε...

Παύλος. — Κύριε δικαστή, παρακαλώ ταπεινά (αλλά τά λέει μονορούφι, τά παρακάτω άργά). Πήρες πάλι τον κοντυλοφόρο του Μπαμπά σου...

Κωστάκης, επιτακτικά. — Κύριε δικαστή, παρακαλώ απεινά, πήρατε. Όχι πήρες. Δεν μπορείς να μάθης να μιλάς τέλος πάντων; Πρέπει να τιμωρηθής. (Αυστηρά και με χειρονομία). Τρεις μέρες κράτηση. Και επειδή δεν έχουμε κρατητήριο, νά νά... (σκέπτεται) νά... (θριαμβευτικά) νά γλε ψες τó τζάμι του παραθυριού! Για τιμωρία σου!

Παύλος. — Άχα... (σκουπίζει το στόμα του). Συχαίνομαι...

Κωστάκης. — Τι; Παρακούεις; Όφείλεις να υπακούσης άμέσως στον κύριο δικαστή. Χωροφύλακα! Α! Δεν έχουμε χωροφύλακα...

Παύλος. — Κύριε δικαστή... Άννα, πού είναι όρθια σ' όλο αυτό το μεταξύ, διανόηται τον Παύλο.

Κώριε δικαστή...

Παύλος, θυμωμένος. — Έ καυμένη Άννα, ώραιος τρόπος. Άφου μιλώ, τί με κόβεις;

Άννα, με θράσος. — Μπά! Έγώ περιμένα τόσην ώρα τώρα. Κουράστηκα όρθια.

Παύλος. — Μπά; Έγώ τί σου φταίω;

Άννα. — Μπά; Και γώ; Έγώ φταίω;

Άννα και Παύλος, συγχρόνως. — Ούρ, πιά, κύριε δικαστή... (άλληλοκοιτάζοντας θυμωμένοι. Συγχρόνως). Κύριε δικαστή...

Άννα, στον Παύλο. — Μά, επί τέλους, τί θέλεις καίμενε, Παύλο;

Παύλος, στην Άννα. — Είσαι περσιόνη...

Μιχάλης, μονολογεί. — Μά και...

ζουμε τώρα; Η μαλλώνουμε; Σοβαρά είναι ή άστεία;

Κωστάκης, χτυπά τó τραπέζι με τó μολύβι. — Παρακαλώ. Ήσυχία. Ό Παύλος νά καθήση. Νά καθήση ό κύριος Παύλος Δοιπόν... Η κυρία... Η δεσποινίς Άννα. Λέτε Σας άκούω. Τι έχετε να πής εναντίον του κατηγορουμένου κυρίου Μιχαλάκη;

Άννα, με θάρρος. — Α! Πάρα πολλά πράματα. Με χτύπησε στο κεφάλι. Μούδωσε μια (δίνει μια στην Κική), έτσι. Μπάμ!

Κική, σηκώνεται πάνω θυμωμένη. Ού... καίμενη Άννα! Όραλος τρόπος...

Άννα. — Δεν ήθελα νά σέ χτυπήσω...

Κική. — Ναι. Δεν ήθελες νά με χτυπήσης; Έσο με σκάτωσες!

Άννα. — Έτσι εύκολα σκατώνεσαι έτό;

Κική. — Ναι... Έσύ, θυμάσαι την περσιόνη Κυριακή, στον περιπατο, πού σέ πάτησα λίγο έτσι; (πατά την Άννα).

Άννα, βίζει μια στρογγιά.

Κική, δέν ταραζείται. Και πήγες και τó είπες της Μαμάς;

Άννα. — Πότε; πότε;

Κική. — Μπά; Σου πέρασε ό πόνος;

Κωστάκης. — Ήσυχία. Δεσποινίς Άννα και δεσποινίς Κική. Ήσυχία! Δεσποινίς Άννα, τί έχετε νά πής για τόν κατηγορούμενο;

Άννα. — Με χτύπησε. Πρωτίτερα μ' έδωσε μια γροθιά στο κεφάλι, πόνεσα πάρα πολύ.

Κική. — Ψέμματα! Μιά με τó τόπι σ' έδωσε!

Άννα. — Έ, και; Μιά με τó τόπι πού ήτανε σάν γροθιά! Τό ίδιο κάνει!

Κωστάκης. — Δεσποινίς, Κική! Ήσυχία!

Κική, ζωηρά. — Άφου λέει ψέμματα;

Κωστάκης. — Δεσποινίς Κική, χίλιες δραχμές πρόστιμο για τήν αββάδαί σας.

Όλοι, συγχρόνως, με κατάπληξη, ό καθένας από τή θέση του. — Χίλιες δραχμές πρόστιμο!

Παύλος, σηκώνεται, με χειρονομίες, πλησιάζει τήν Κική. — Α! Κλάε μη σενοχωριόσαι, Κικήτσα! Ψέμματα τά λέει ό Κωστάκης! Παίζουμε Ψέμματα είναι, ψέμματα.

Κωστάκης. — Ήσυχία, κύριε Παύλο. Καθήστε! Δεν σάς ρώτησα, Δοιπόν δεσποινίς... όχι κυρία... (τά μπερδεύει) όχι, δεσποινίς Άννα. Έξοκολουθήσατε. Δοιπόν;

Άννα. — Δοιπόν με χτύπησε και...

(κομπιάζει) και... και μου είπε καλά σ' έκανα...

Μιχάλης, από τή θέση του, φοβισμένος και καταγανακτισμένος, τραβά τά μάγουλά του. — Πώ! πώ! Πώ! Κύριε δικαστή, παρακαλώ ταπεινά, (Φυσικά δέν τόν βλέπει ό δικαστής. Γιατί έτσι πού κάθεται, άπινυθύνεται προς τήν πλατεία). Όλο ψευτιές λένε.

Κική. — Αυτό πιά, Κωστάκη, είναι καθαρή ψευτιά.

Κωστάκης, με μεγάλη άπορία. — Κωστάκη;

Κική, τόν κοιτάζει σαστισμένη.

Κωστάκης. — Κύριε δικαστή, παρακαλώ ταπεινά. Δεν είπαμε; Τι άναίδεια! Μεγάλη τιμωρία σάς χρειάζεται!

Άννα, ζωηρά. — Για τιμωρία, νά μου δίνει κάθε μέρα τή δραχμή της για τó κουλούρι και νά τήν βάζω στον κουμπάρά μου. (Χοροσηδά, με τραγουδιστή φωνή). Άχ! Τι ώρα! Τι ώρα! Θά γεμίση γρήγορα ό κουμπός μου. Άχ, τί ώρα! Τι ώρα!

Κωστάκης. — Δεσποινίς Άννα; Επί τέλους! Δεν υποφέρεστε! Για τιμωρία σας, θά δίνετε κάθε μέρα τή δραχμή σας για τó κουλούρι, στη δεσποινίδα Κική και θά τήν βάζη στον κουμπάρά της.

Κική δείχνει κουνά τή χαρά της.

Άννα, κάθεται θυμωμένη.

Παύλος, από τή θέση του, τής φινυρίζει. — Άννούλα! Άννούλα! Ψέμματα, ψέμματα είναι. Παίζουμε! Χι! Χι! Χι!

Κωστάκης. — Δεσποινίς, Κική! Λέγετε! Τι έχετε νά πής για τόν κατηγορούμενο;

Κική, συλλογίζεται. — Τι έχω; Τι έχω... Μμμ... Καλέ νά μήν μπορώ νά θυμηθώ! Νά το! Πέρου, μία μέρα πού ή Μαμά σας είχε προσκαλέσει σπίτι μας...

(Τό τέλος στο έρχόμενο) 1921

ΣΤΗ ΖΩΗ

Δέν έχορασα ακόμα Τ' αθρονού σου τó χρώμα Τis άχιλίδες τού ήλιού σου Τή δροσιά τ' Απριλιού σου Δέν χωθήκαν τά μάτια Δέν διηθήσαν τά χείλη Τά ξινθά μονοπάτια Τό χιρομένο δειλί... Μου μιλάνε έδώ κάτω Κάποια θλίψη θανάτου Κι' άφηλά μία γαλήνη Μιά χιρά πού δέν σβόνει... Μά είναι οδόν τó στόμα Και δέν έζησα ακόμα... Άχ, ανοίγει μία θύρα Και μου γνέφει μία Μοίρα Στό στεγνό μου άνθογαλάι Γισσιμάκι ν' άνθισω Σάν άφρός στάσσογαλάι Πριν νά ζήσω, νά σβύσω... ΜΑΡΙΑ Ν. ΦΑΛΑΓΚΑ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ALEXANDRE ALANOF και JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια από τó προηγούμενο —

— Οι Άνθρωποι έργάζονταν μονάχα. Έργάζονταν χωρίς πρωτοβουλία, χωρίς πρωτοτυπία, έκαναν μηχανική έργασία πού σιγά-σιγά κατέστρεφε όλες τις βιολογικές τους ικανότητες.

« Η πρόσδος γεννιέται μόνον τότε όταν έχη κανείς ν' αντιμετώπιση δυσκολίες. Αυτό είχε συμβεί στις πρώτες άρχες τού πολιτισμού των Άρειων. Δεν ήξεραν τίποτε και θέλησαν νά μάθουν τά πάντα, δέν είχαν καμμία έξουσία στά χέρια τους και θέλησαν ν' άποκτήσουν τήν παντοδυναμία. Όταν όμως τήν άποκτήσαν, κακосуειθισαν μέσα στην άνεση και στην εύμάρεια και έχασαν πιά τήν δύναμη πού τους είχε κάνει νά δημιουργήσουν όλες αυτές τις καταπληκτικές έφευρέσεις, γιατί ή φύση δέν τους είχε πλάσει για νά ζούν σάν αυτόματα.

« Γιατί, μέλο πού τά είχαν αλλάξει όλα γύρω τους και είχαν δημιουργήσει νέους δρους ζωής είχαν άμελήσει νά τελειοποιήσουν και τόν έαυτό τους. Είχαν όποτάξει τά ζώα, τή φύση και τά στοιχεία, δέν μπορούσαν πιά νά όποτάξουν τους ίδιους τους έαυτούς τους. Με τόν καιρό άποκτηνώθηκαν τελείως και έγιναν και κακοί.

« Δεν σάς έκανε έντύπωση πού μέσα σ' όλη τήν άπέραντη αυτή πολιτεία, όλοι οι τόχοι είναι γυμνοί και όλοι οι δρόμοι στερημένοι από κάθε διακοσμητικό στοιχείο; Είχαν καταργήσει κάθε τι τó περιττό, κάθε τι πού δέν παράγει τή διακόσμηση, τις καλές τέχνες, τά δένδρα πού δέν έκαναν καρπούς... Τι θά τους χρησίμευαν τάχα τέτοια δένδρα; Τό ξύλο, μιά όλη πού δέν τήν χρησιμοποιούσαν πιά γιατί τήν έβρισκαν πολύ εύφλεκτη και καθόλου εύπλαστη. Όσο για νά τους βαστούν ήτκιο; Αδέν άμα ήθελάν τόν έβρισκαν στις άτέλειωτες όπόγειους λεωφόρους τής πολιτείας, όπου οι άκίνητες τού ήλιου δέν έφθάναν ποτέ.

« Ο Άνδρέας δέν μόδεσε νά κρατηθί περισσότερο.

— Μά αυτό είναι φρικτό, φώναξε, είναι άπαίσιο. Και γίνεται νά μη βρόθηκε κανένα έμπνευσμένο πνεύμα για νά τους δείξη τó δρόμο πού είχαν πάρει και για νά τους φωνάξη νά σταματήσουν;

— Μου φαίνεται πώς κάποιος θά βρόθηκε, είπε σοβαρά ό καθηγητής Μπάτλερ.

— Ο Άνδρέας είχε σηκωθεί δροίος Βρισκόταν σέ άπεργραπτη ύπερδιέγερση.

— Τότε λοιπόν, είπε, πώς δέν τόν άκουσαν; Τά σωστά και τά φρόνιμα λόγια άκούγονται πάντοτε.

« Ο καθηγητής άπάντησε ήρεμα: — Τ' άκουσε τά φρόνιμα λόγια και τά προσέχουν; μά αυτό μονάχα δέν άρκει.

« Η σωπή έπεσε πάλι βαρεία στο δωμάτιο και δέν άκούγονταν πιά παρά μονάχα τά νευρικά βήματα τού Άνδρέα, πού περπατούσε άπάνω κάτω με τó κεφάλι σκυφτό.

— Αυτό μόδεσατε άλλωστε νά τó

«Πατέρα! Πατέρα σήκω! φώναξε ή Καίτη...»

πιστοποιήσετε και μόνοι σας από τά θαυμάσια λείψανα πού έχουν άπομείνει από αυτό τόν πολιτισμό, ξανάρχισε ό καθηγητής Μπάτλερ ύστερα από λίγην ώρα. Τά δημιουργήματά τους δέν τή κατέστρεφε ούτε σεισμός, ούτε ήφαιστειο, ούτε ό χρόνος. Τά κατέστρεφεν αυτοί οι ίδιοι οι Άρειοί μοναχοί τους Σας είπα και πριν δυ είχαν τήν δύναμη νά κεραυνοβολούν τους έχθρούς τους γιατί είχαν έχθρούς και έχθρους θανάσιμους. Τά παντοδύναμα και ικανώτατα αυτά πλάσματα είχαν άσπονδο μίσος μεταξύ τους και χρησιμοποιούσαν όλη τους τή δύναμη και όλες τους τις ικανότητες για νά έξυπνηθήσουν τά μίση τους.

« Η πολιτεία αυτή όπου βρισκόμαστε, διο κι' αν σάς φαίνεται άπέραντη και ήλιμοσκή, δέν είναι ή πιδ μεγάλη, ούτε ή πιδ τέλεια, οι Άρειοί

μιά πού ήταν άδύνατο νά δημιουργήσουν μιά καινούργια γενεά. Οι τελευταίοι άντιπρόσωποι τής φυλής τους ήταν κάτι κληρανόμοι με τó πνεύμα στεγνό και τó σώμα άρρωστο.

— Πατέρα, φώναξε, ή Καίτη. Πάψε πιά, σέ παρακαλώ, πάψε.

« Ο Βκρνάβας είχε σηκωθεί. Ήταν έξαλλος.

— Νά φύγουμε φώναξε! Νά γυρίσουμε στη Γη, θέλω νά ίδω τή γη μας!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

« Ο Έρρίκος μένει μόνος του!

Ευθύς άπαρξίστηκε ή έπιστροφή στη Γη και καθείς καταλαβαίνει τήν άυπομονησία τού καθηγητή Μπάτλερ και τής κόρης του. Μά κι' ό Άνδρέας δέν άυπομονούσε λιγώτερο άπ' αυτός νά ξαναίδη τήν Άντουανέττα.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΟΥΛΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΠΟΥΛΗΤΗΣ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Καθισμένος ένα πρωί στην ταράτσα μας, βυθισμένος σε μία νόση κοιτάζα με θαυμασμό τη θάλασσα που αλωνόταν γύρω μου από γαλάζιες τάπητες. Ήξαρχα την προσοχή μου εστράφησε μία δυνατή παιδική φωνή. "Βουψα στο δρόμο κι' είδα ένα παιδί να πουλή λαχέτα."

Μου έκαμε ιδιαίτερα εντύπωση γιατί είχα κάτι το άσυμφωτο, μία χάρη και μία συμπαθητικότητα πάντα.

Το προσώπιό του ήταν κατακόκκινο και ιδρωμένο. Φορούσε λίγο στραβά το σκούφο του κι' άφανε να φαίνεται έτσι μια τούφα από σγουρά μαλλιά.

Φαινόταν φτωχό από τα πολύχρωμα μπαλάρια της φρεσκάς του, αλλά και καθαρό. Είχε δύο κατάνυρα μάτια κι' ένα στόμα μικρό και κατακόκκινο.

"Ήταν όλο φρονιδα. Έπρεπε απ' εδω διαλαλούσε τα λαχεία του απ' εκεί, παρακαλούσε με μία φωνή συνηχητική ναγοράσουν λίγη τήχη απ' αυτό που τους τήχη έδινε με τόση φτηνιά.

Πήρε ένα λαχείο, κέρσιν!.. Μέσα όμως στο μικρό αυτό συμπαθητικό ανθρωπάκο φαινόταν να κυριαρχεί μία μεγάλη έννοια, σαν ένα σκοτεινό σύννεφο, που μόλις ποροδός να το καταλάβη κανείς από το μικρό του χαμόγελο.

Τί να σκεπτόταν σεο μικρό του μυαλό; Είχα μαντέψει... Τό τυραννοσος κι' αέδ ή φρονιδα της ζωής! Ποιός έφρει ποιά για γιαγιά να έτρεφε, άνικανη να φροντίση γι' αυτό!..

Πήρε λαχεία κέρσιν!.. Και πρότεινε εις ένα διαβάτη. Μά κείνος έκούνησε άνηχικά το κεφάλι του και πέρασε άδιάφορος. Τότε πάλι παρατήρησα τη μεγάλη του άπαγοήτευση στο μικρό του χαμόγελο.

Δυστυχισμένο παιδάκι!.. Τόση λύπη μου είχε κίμει. Τί κίρμα, σκέφθηκα, ένα τόσο μικρό πλασματάκι να βασανίζεται από τόση με τον άγώνα της ζωής.

Μά γι' αυτό άκριβώς δεν κρέπει να έχη μία θέση ήρωα μέσα στην κοινωνία;

Περισσότερο όμως απ' όλα με πείραζε ή ειρωνεία της τήχης. Άντος που ίσως έκείνη τη στιγμή να κρατούσε έκατομμύρια δολάρια στα χέρια του, παρακάλεϊ τον Παντοδύναμο Θεό για να βγάλη τα ψωμί του. Άντος που δίνει την τήχη που μπορεί ίσως να κέρη τους άλλους εύεχεις, δεν μπορεί με τον άνεκτίμητο έκεινο θησαυρό να συντηρήη τον δαυτό του.

Τί ειρωνεία... αλλά και τί βάσανο! Είναι σαν να δέναιμε τό στόμα ενός διαψασμένου και να του δίναιμε από χέρια ποτήρια γεμάτα με νερό...

Συριανός [B]

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Πόσο μ' όρεσει τό τραγουδί! Τό τραγουδί είναι τό ξεσκάσμα της ψυχής που σκορπά γύρω του, τους γλυκούς ήχους και άκαλά άκαλά επιδρά στις ψυχές των άλλων.

Έξωτερικεύει τά αισθήματα που κρύβονται βαθειά στην ψυχή, με τό τραγουδί βγαίνουν για να σκορπίσουν γύρω την ευτυχία, χαρά, λύπη ή λησμονιά. Αναλόγως της ψυχικής μας διάθεσος θά ψιθυρίσαιμε και κάποια μελωδία εδδμη, ζωηρή που θά κέρη τους άλλους να νοιώσουν την χαρά της ψυχής μας.

Ένας σιγανός σκακάς, που τρεμουλιασμένες βγαίνουν οι μελωδίες μέσα από τό λαρόγγι, σχεδόν βρυσμένες από τον πόνο της ψυχής και θά νοιώσουν και οι άλλοι τό σπαργμό τής: ψυχής μας.

Κάποτε που ήμουν πολύ μελαγχολική ήχησα σε μία συναυλία για να ξεχάσω. Ναι, τό πιάνο μ' όρεσε με τούς μεγαλόηχους ήχους του. Τό βιολί με τις καθημερινές δοξασίες έρχανε βόλαιο στην ψυχή μου. Μά ή μουσική έκεινη που με έκανε να νοιώσω τό ξελάφρωμα, την χαρά ήσαν τό τραγουδί που μπόρεσε να μιλήση βαθειά στην ψυχή μου και να την κέρη τόσο έλαφρη, ζωηρή, εδδμη.

Ο τερόρος μπόρεσε τόσο καλά να τραγουδήη και να μς μεταδώση τά συνασθησάτα που πλημμυροδούν την ψυχή του.

Είναι τόσο ωραίο πράγμα τό τραγουδί!

Μελαγχολικός Τερόρος [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό τραμ, ό εισπράκτωρ ρωτά τη μαμά: — Ποθ θα κατβήτε, κυρία; Κι' ή μικρή κόρη της πετιέται: — Στής θειάς μου της Νίνας' μς έχει τραπέζι!

Ολιμμένη Καρδούλα

Ο μικρός Νίκος στη μαμά του: — Μαμάκα, αυτό είναι τό δεξί χέρι; — Ναι αυτό. — Αυτό είναι και τό δεξί πόδι; — Ναι, παιδάκι μου, γιατί ρωτάς; — Μά για φαντάσου, έχει πού είναι τό δεξί χέρι είναι και τό δεξί πόδι! (Γεγονός) Κωνσταντίνος δ ΙΑ'

Στό σχολείο: — Για να δείξαιμε ένα πράγμα ή ένα πρόσωπο μεταχειρίζομα τις δεικτικές άνωνομιές. Κι' ό Γελατός Ύπολογάρος: — Εγώ μεταχειρίζομαι τό δάκτυλό μου.

Σαρπηδόη

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 280 ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προαθέντος την 5 Σεπτεμβρ. 1936 προς έδρασιν των Λύσεων των εις τα φύλλα της Διαπάλασσης, Ιουλίου, Ιουλίου, και Αύγουστου 1936 δημοσιεύσασιν 149 Πνευματικών Άσκησεων.

(Οι άκολουθούντες έκαστον όνομα τρεις αριθμοί σημαίνουν: ό πρώτος της εδραστικής όρθας Λύσεως, ό δεύτερος τά Εδσημα Λύσεων και ό τρίτος τά Εδσημα Έπιμογγής, συμφώνως με τον Όδηγον του Συνδρομητού, Κεφ. Α', § 25.

Οι Ίσότιμοι όλων των τάξεων έχουν τό δικαίωμα, ό μεν του Α' Βραβείου να δημοσιεύσουν την εικόνα των επί πληρωμή δρ. 40 διά τά έξοδα του κλάσ, και ναγοράσουν, εντός τριμήνου τό πολύ από σήμερα, (διότι κατόπιν παραγράφεται τό δικαίωμα τούτο,) ένα οιονόηποτα θέλου τονον «Διαπάλασσης» των έτών 1894 — 1935 (Β' Περίοδος) με έκπτωση δέκα πέντε (15) δραχμών. Οι του Β' Βραβείου γ' άγοράσουν δμοιον Τόρον με έκπτωση δέκα (10) δρ. και οι του Γ' με έκπτωση πέντε (5) δρ. Ίδα και Όδηγον Συνδρομητού, Κεφ. Ε' § 6 και 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (έπί 16 έτών και άνω, κείος και όσοι δεν έσημασσαν στα λυσόγρατά τους ήλικία).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πνεύμα της Άντιλογίας, 118, 12, 7. ΕΠΑΙΝΟΣ: Ροδία, 78, 8, 7. Χριστιάννα, 83, 9, 6. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Λευκοποργιώτης, 45, 5, 8. Φοίβη, 18, 2, 2. Γάργαρη Βουσούλα, 40, 4, 7. Κίτινη Άράχη, 40, 4, 7. Στασμίνα Φτερά, 16, 2, 2. Σεληνιάτικος Όρσίαν, 12, 2, 1.

ΜΕΣΑΙΑ Τ. ΣΙΣ (12-15 έτών) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άσσυλοπάτη, 132, 14, 7. Ίσότιμοι: Άστρακόβροντο, 128, 13, 7. Άνθρωπάκος, 129, 13, 7. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άφωής Ήρας, 109, 11, 7. Μουγγέτης Άπόλλων, 118, 12, 7.

Ίσότιμοι: Βραιλίνα, 109, 11, 7. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γαλίκα, 100, 10, 5. Άρσικειός Νο 12, 90, 9, 5. Ίουσαιτιανός, 96, 10, 7. ΕΠΑΙΝΟΣ: Ραζελάντια, 87, 9, 7. Βασίλειος Βουλγαροάκτιος, 88, 7, 7. Σίφονας, 77, 8, 6. Οθρανός Π. λφωτος, 60, 6, 6. Μαύρα Διαμάντι, 80, 8, 7. Δοξασιμένο Άκροτιήρ, 81, 9, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Θαλάσσια Άεράκι, 15, 2, 2. Σιάν Φέθ, 8, 1, 1. Αίνος, 27, 3, 4. Μαστροχαλαστής, 48, 5, 7. Γεωργ. Ν. Μηνιάτης, 8, 1, 3. Σανθή Κρητικοπούλα, 14, 2, 2. Διορθία Πακαστρότου, 50, 5, 5.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτών και κάτω). ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μανρούλα Τραλαλά, 76, 8, 7. ΕΠΑΙΝΟΣ: Βαρώνος Δελλακάροσος, 50, 15, 7. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πειρακίτηρον, 1, 1, 1.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΒΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΣΗΣ

Άθήναι, 42 όδός Εδρηπίδου την 20 Ιουλίου 1937

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπάρτι της Ίταλίας, ουσταζόμενος με τη «Διαπάλαση», διοργάνωσε διασβδριαματικές ειδικές έκπομπές για τά Έλληνόσταυλα, τόσο του Έσωτερικού όσο και των έλληνικών παροικιών του Έξωτερικού ως εξής: Κάθε Σάββατο, ώρα (Άθηνών) 9 ώρ. 20' μ. μ. πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά και κάθε Πέμπτη, την ίδια ώρα (9 ώρ. 20') πρόγραμμα για μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί διαγωνισμοί.

ΑΠΟ τό Ραδιοφωνικό Σταθμό του Μπάρτι, που γράφουν πώς, τον τελευταίο καιρό, εις επέλθει κάποια άνωμαλία στις διαπλαστικές έκπομπές της Πέμπτης και του Σαββάτου. Άλλά τό πράγμα διορθώθηκε κι' οι έκπομπές γίνονται πάλι τακτικά. Μου ζήτησαν μάλιστα και την προκήρυξη του Ζ. Διαγωνισμού, που θά την σταίλω αυτή την εβδομάδα.

Επίσης, οι τρεις βραδευθέντες στην προηγούμενη Διαικωνισμό, και οι δύο πρώτοι του Α' Έπαίνου Άργύριος Π. Στρατινάς και Κριπαλέρος, πληρ. φοροδνται πώς ό Σταθμός του Μπάρτι έστειλε σε μένα τά βραβεία τους και τά έχω στο γραφείο μου. Άς έλθουν ή άς σταίλουν να τά πάρουν. Κι' αν θέλουν να τά λάθουν ταχυδρομικώς, σε μου σταίλουν τά ταχυδρομικά, ό Τρίστον δρ. 33,60, τό Δέσος του Μαύου δρ. 17,60 και ή Σωσά Μ. Λοιάδου και οι έπαίνεθέντες Στρατινάς και Κριπαλέρο από δρ. 15,20 έκαστος.

Ανάμεσα στα τόσα άλλα που σοδ χρεστώμαι, Διάπλασά μου—μου γράφει ή Μεγάλη Έλλάς—είναι κι' ή άπόκτηση πολλών έκλεκτών φίλων. Και μού παρασταίνει τη χαρά που της έπροξένησε ή γνωριμία της με την Κίτινη Άράχη, που μόνο από μακρού την ήξερα σε μία έκλεκτή διαπλασοπούλα. Έλαβα και τις παρανομίες του Σπυράχ, έμπιστη μετάφραση, που θά τις δημοσιεύσω στο πρώτο δωδεκαοσίτιο. Όσο για τό άλλο που μου γράφει, δεν πιστεύω πώς τό περιοδικό αυτό θά προέξ η ποτέ στη «στηλίτευση» έκείνιαν που τό έπιτρέψουν ως άναρτήκτο. Τό έγραψε πώς... έκπομπή. Άλλά και να τό κάμη, ντροπή δική του θά είναι κι' έχι έκείνων που θά «στηλίτευση». Μου έστειλες, κυρία, τό περιοδικό σου χωρίς να σοδ τό παραγγείλω. Είτις γιατί δεν μου άρεσε, είτε γιατί τά οικονομικά μου δεν μου έπιτρέπουν να τό κρατήσω, σοδ τό έπίστεψα. Έκαμα κανένα κακό; Κακό θά ήταν μόνο αν τό κρατούσα, αν ο' άνα να μου τό στείλως εξη μήνες, ένα χρόνο, κι' έπειτα σοδ έπρωγα τη συνδρομή.

Μά χαρά, Μύρος της Άνδρου, έμαθι νέα σου έστερ' από τόσον καιρό. Σε συχαίρω για τό άπολυτήριο κι' εδχομαι τόρα καθ' έπιτυχία στη ζωή που σοδ άνοίχεται. Είδα και τη θυμασία αυτή έκδρομή στο Μακεδονία, ως «τά ίσρα χήματα του Σερωνιάπορον», και τις εδδαχάτες έντοπότως που σοδ άφισαν ή φιλοξενία, ή εύγένεια κι' ό άγνός έλληνομισός των κατοίκων. Παλιό ωραία αυτή ή φω.σγραφία και θά τη δημοσιεύσω. Μου γράφεις από πού είναι καρμίνη και τί είναι αυτό τό κελίμιμον άπίπαδον της «φυσικής ταίλθρας»; Άθήλητη πραγματικώς ή άργοπορία σου,

Άφωή Ήρας, από ύστερ' από τόσα, ήρθε στο τέλος κι' ό πονόλαμος. Χαίρω που είσαι τώρα ένταλώς καλά, και πείμνο να μς γράψης τούς βαθμούς σου, που δεν άμφιβάλλω πώς θά είναι καλοί. Ο κ. Φαίτων ο' εδχαριστεί για την έισφορά σου, και προπάντων για τά καλά λόγια που τη συνόδευαν. Τού έδωσα τό γράμμα σου όπου με μεγάλη συγκίνηση τά διάβασα.

Έξέταλεσα όλες σου τις παραγγελίες, Παιχνιδάρα, και δεν πιστεύω να έχης παράπονο. Έχω όπ' έψι μου κι' ένα παλιότερο γράμμα σου, όπου με πρωτόσος τι βιβλία πρέπει να διαβήχης, ή άλλων τί «εστρά» πρέπει να κρατήσης για να μπής στο νόημα της «πνευματικής ζωής». Για την ήρα, θά σοδ συστήσω ναγορήχης τά νεώτερα, τά μοντέρνα—έχεις καιρό γι' αυτά, από μόλις τελείωσες την Δ' του Γυμνασίου—και να διαβήχης μόνο παλαιά, κλασικά άριστοουργήματα. Παραδείγματος χάρη, έκτός από τούς άρχαίους Έλληνας και λατινούς συγγραφείς, σε καλές μεταφράσεις νεοελληνικώς, γα.λικώς, άγγλικώς (και όποθέτω πώς διαβάσεις και στις τρεις αυτές γλώσσες) πάρε έργα Γάλλων, Άγγλων, Γερμανών και Ίταλών κλασικών (Ρακίνα, Κορνηλιού, Μολιέρου, Σαίξπηρ, Σουφτ, Γκαίτε, Δάντε κτλ. κτλ.). Αυτά θά σε προσεταίμωσουν για τούς νεώτερους και τούς συγχρόνους. Για τό κομμάτι σου, τί να σοδ πώ; δεν θυμάμαι, παιδί μου. Ακαθίτω τόσα πολλά, που είναι άδύνατο να θυμώμαι, ούτε έχω καιρό να ψάχσω. Άν έχουν περάσει τρεις μήνες και δεν είδες άκόμα τίποτα, σταίλω άλλο.

Δοξασιμένο Άκροτιήρ, με πολλή εδχαρίστηση διάβασα τά νέα σου απ' τό Σουλκακρο, που «κρυμμένους μπακλαβάδες» κτλ. Μά πού γλυκοί και πού μεγάλοι μου φάνηκαν οι... βαθμοί σου. Εδεις, παιδί μου! 9 στα Άρχαία Έλληνικά, 10 στα Λατινικά 8 στα Μαθηματικά—στα τρία δηλ. κυριότερα και δυσκολότερα μαθήματα—και ο' όλα τάλλα 9 και 10, με γενικό βαθμό 9 2/3. Σοδ εδίζων θεράμα συχαρήτηρία και... κάθε άνάπαυση, διασκέδαση κι' άπόλαυση αυτό τό καλοκαίρι.

Παρακαλώ πολύ όσους χρεστώτη τη συνδρομή τους να τη σταίλουν τό γρηγορότερο. Άς έχουν όπ' όγεις τους, ότι οι συνδρομείς αυτές είναι ό μόνος μου πόρος ή καθυστέρηση έπομένως δυσκολεύει πολύ τό έργο μου που άπαιτεί όχι μόνο μεγάλους κόπους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

Δέν πειράζει για την άργοπορία, Κερίμάν, κι' ούτε αυτός είναι λόγος να μη γράφης συχνά, ούτε τό άλλο που λές, πώς άργει κι' ή δική μου άπάντηση. Αυτό είναι «άναγκαίο κακό» που τό άνέχονται όλα μου τά παιδιά. Πάντως πολύ μ' εδχαίριστης τό μεγάλο σου γράμμα κι' ελπίζω, άμα ήβης αυτή την άπάντησή, να μου έαναγράψης έπισώς, χωρίς να λογαριάζης πότα θά μπορούσω πάλι να σοδ άπαντήσω. Η όρθή γραφή του «μεγαλύτερος» είναι με ύψιλον, κι' ούτε με έψιλον γιώτα, ούτε με ήτα άκρος τό γράφουν άλλοι. Στη νέα μας γλώσσα δλ' αυτά τά συγκριτικά έχουν άφομοιωθεί και γράφομα: καλύτερος, μεγαλύτερος, κοινότερος, όπως και μακρότερος, παχύτερος, τραχύτερος κτλ. Όλα με ύψιλον. Επίσης και τά έπιρρηματικά: καλύτερα, πρωτότερα, άρχύτερα. Μόνο τό νεώτερο τό γράφουν κατ' έξαι-

ρηση με γιώτα, από τό νεώτερος' αλλά κι' αυτό, κατά τον κανόνα, θέλει νεώτερος.

Παιοματάριο Γαζέκι, ο' εδχαριστώ πολύ για τό ξεσπάσμα και τις άλλες σου φροντίδες για μένα. Για την άλλαγή ή Ύβδ' μου χρεστώξ 5 δραχμές. Έλπίζω να μου γράψη κι' ή νέα μου φίλη Ύβδ'.

Ο, πολύ άκριτή ή έισφορά σου! δεν είπαμε πώς από πολλά μικρά ποσά πρέπει να γίνη τό άδωρο, για να ήχη μεγαλύτερη αξία; Εδεις ότι άρχισαν οι προκηρδσεις έκτάκτων Διαγωνισμών' σόντομα θά προκήρυχθ ή και ό Ζ' του Ραδίου. Σταθμό του Μπάρτι. Τι έδα κίμει τις Προσοκίτες; Μά την άρίστη! Ποιός τό λέει πώς τά κορίτσια πρέπει να καθύονται στο σπίτι τους και δεν είναι γι' αυτά οι έκδρομές και τά ταξίδια; Παλιές, σκοοριασμένες ιδέες...

Εδχαριστώ για τά καλά λόγια Έντα Γκάμπλερ. Παλιό χάρηκα που είχα γράμμα σου ύστερ' από τόσον καιρό. Για τά «Γνωμικά» σου δεν θυμάμαι αν δεν έμαθης ως σήμερα τίποτα, μπροστ και να χάθηκα. Η Ρέμμη, αν έλαβε τό τετραδίο σου, είμαι βέβαιη πώς θά σοδ τό άνταποδώση. Ο Μόζαρτ, που σοδ καθυστέρει τάρα δύο χρόνια, πιθανόν να μη τό έλαβε. Χαίρεταιρός στην άδελφή σου.

Σ' άλλους δεν έχω σήμερα τόπο ναπαντήσω. Στο άρχίμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκρίνεται, ούτε άνωνομαται, αν δεν συνοδεύεται από τό δικαίωμα, δρ. 10.—Τά έγκρινόμενα ή άνωνοματα ίσχύουν ως την 30 Νοεμβρίου 1937. Όσα συνοδεύονται από Α. άνώνυμο σε άγόριο, και δσα από Κ. σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Μελαχρονό Ναντάκι, κ. (ΑΖ) Άσκη Γαννούλα, κ. (ΔΧ). Εφιάχρωμη Ίρις, κ. (ΙΜ).

Άνωνομαται Ψευδώνυμα: Κόριος Τον Νιάνσιγκ, δ. Ψεύτικο Γέλιο, δ.

ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΔΩΝΑ

5ο Δελτίο Εισφορών

Από προηγούμενες έισφορές δρ. 1248	
Έντα Γκάμπλερ	15
Άγκάθι	20
Άνθος Αύγης	15
Υποπλοίαρχος Κρίστιαν	15
Ζαυνοθινόυλα	80
Σανθή Κουκλίτσα	20

Τό όλον μέχρι 19 Ιουλίου: δρ. 1963

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: «Μάννα» της Εδφης Καλλιθεάτιδος (ύστερ' στην έκτέλεση), «Αισιοδοξία» της Ν. Σ. (πολύ φιλοσοφικά γραμμένο. Άν γραφόταν άπλούτερα, θά κέρδιζε πολύ), «Πρωτοχρονιά» της Άπασούλ (τόσο καθυστέρημένο που κοιτεύει να γίνη πάλι έπίκαιρο; Νά τό φυλάξω); «Τί ωραία άδωη» της Ίουδιανας (να έανασταλή γραμμένο σε άπλούτερη γλώσσα). «Ένα σχολικό έπαισόδι» της Α. (δυστυχώς δεν μπορώ να τό έγκρίνω—και όχι να τό ένακρίνω—γιατί τό θέμα είναι νόστιμο αλλά ή έκτέλεση ύστερ' απ' ό.

Ηθελε περισσότερο γρηγόρητα στο γράμμα και λιγώτερη πολυλογία). «Η γνωριμία μου με τό χιόνι» της Βασιλεισας Νεφερίτης (δεν έβρω πώς παρείπας και ήρθε μόλις τόρα στα χέρια μου. Άς τό έανασταλή ή Β. Ν. την κατάλληλη άποχή διορθώνοντάς τό λίγο. Τό άλλο έγκρίνεται). «Τά βάσανα των μεγαλειών» της Νινετίας (χαριτωμένο, αλλά πολύ μεγάλο περιμένο άλλο συντομότερο).—Θά έξακολουθήσω.

